

Politiska fångar på Kuba?

Bara på Guantanamobasen

Eva Björklund

"Efter frigivande av alla såväl fredliga som våldsamma dissidenter återstår bara de politiska fångar som USA håller på sin militärbas i på östra Kuba."

Det är faktiskt vad BBCs korrespondent Rabsberg skriver och tillägger att det fängelse på kubansk territorium som president Obama lovade att stänga inom ett år, fortfarande efter 30 månader är i full funktion. Han konstaterar också att de på Kuba dömda "dissidenterna" visserligen menar att de är politiska fångar, men det gör inte regeringen.

"Men vad ska USAs fångar på Guantanamobasen kallas? De är inte 'fiendliga krigare' för de flesta har inte avlossat ett enda skott (...) Wikiläckor publicerade av El País visar att 60 procent av fångarna fördes till Guantanamo utan några som helst bevis på vare sig medverkan i någon organisation eller något uttryck för fiendliga tankar. För att hamna på basen räcker det med att betraktas som ett möjligt hot mot USA, eller att de tror att du kanske kan bli ett hot och ibland fastän de inte tror det. Ingen kommer undan.

De tog en 89 år gammal man med åldersdemens (...). Hans brott var att ha en satellittelefon i huset. Det är konstigt att Washington anser att det skulle vara så farligt samtidigt som de upprörs över att Kuba dömer en USA-medborgare för att ha smugglat in sådana på Kuba."

Ravsberg tar också upp en kuban som började hungerstrejka för att denne USA-medborgare skulle frigges eftersom han 'bara fört in satellittelefoner' på Kuba. Mot den bakgrunden borde de kubanska dissidenterna också kräva 89-åringens och hans medfångars frihet. "De befinner sig ju på Kubaön, orättfärdigt fängslade av politiska skäl utan rättegång och misstänks ha utsatts för tortyr."

"De skulle kunna lämna in sin protest till USAs intressekontor i Havanna och demonstrera där några söndagar för dessa stackare som utan åtal och rättegång suttit fängslade i nästan 10 år. Det borde vara en självklar sak för en människorättsaktivist. Därmed skulle de slå två flugor i en smäll: de skulle kunna fortsätta sin kamp också när Kuba frigivit sin sista politiska fånge och de skulle kunna få lite trovärdighet mot anklagelserna för att vara imperiets drängar."

Källa: BBC/ravsberg.

USAID utsätter sitt folk för fara

Tracey Eaton, journalist i Florida, har en hemsida tillägnad Kuba "alongthemalecon.com". Där har han lagt ut omfattande redovisningar av de tiotals miljoner USDollar som ägnas åt undergrävande verksamhet i Kuba.

Han har bland annat intervjuat tre källor knutna till USAID (USAs "bistånds"organisation) som gick med på att berätta om verksamheten om de utlovades anonymitet.

Den första källan tog upp att för att de kubanska "dissidenterna" skulle få del av pengaflödet måste de vara vänner till ledande exilkubanska kongressledamöter. Efter domen mot USA-medborgaren letar de nu efter andra kanaler medan exilkubanerna i Miami hetsar med krav på

att fonderna ska delas ut omgående.

Den andra källan framhöll att det inte finns några belägg för att stödet till "dissidenterna" uppnår det angivna målet, att bygga upp en inhemsk opposition på Kuba och undergräva systemet. "Det har uppnått ett annat mål, att provocera myndigheterna, men priset har varit högt. Allt är hemligt, utan möjligheter till översyn och avrapportering och det utsätter de som tar emot dessa pengar för allvarliga risker. Han avslöjade också att utländska "konsulter" lär de kubanska USA-agenterna på ön att knäcka koder och dölja jpg- och wav-dokument i bästa spiontrillerstil.

Den tredje källan underströk att USAIDs hemlighetsmakeri om detta "humanitära bistånd" gör att de inte kan bemöta kubanska myndigheters avslöjanden. Senast när kubansk teve i en serie program avslöjade i stort sett hela verksamheten (se Kuba 3.11, "Först kom Wikiläckorna, Sen mullvadarna"). Källa: www.alongthemalecon.com

Ta ett dödsfall, upptäck en martyr

Sedan 1959 har massmedia spritt historier om misshandel och politiska domar på Kuba. Mycket sällan, om någonsin, har de varit välgrundade. Dock har de via de stora internationella nyhetsbyråerna lett till den "allmänna uppfattningen" om brott mot mänskliga rättigheter. Den senaste – inte den sista – gick ut över världen 8 maj.

Det var spanska El País, ledande kubafobisk propagandör, som fick historien av sin korrespondent i Havanna, som i sin tur hänvisade till den mångmiljonbelönade superbloggaren Yoani. EU-belönade "demokratiaktivisten" Fariñas ställde upp som ögonvittne. Fördömandena strömmade ut från högerpolitiker i Spanien och kongressledamöter i USA och till och med president Obama.

Den 6 maj hade 46-åriga Arnaldo Milián Castro lagts in på länssjukhuset i Santa Clara för inflammation av bukspottkörteln. Hans sjukdomshistoria visade att han också led av tilltagande hjärtfel, hög kolesterolhalt, diabetes och kronisk hepatit orsakad av fettlever.

Milián hade avtjänat ett fängelsestraff på 2 år för stöld och misshandel men hade inte tidigare samröre med USAs stödgrupper i Santa Clara. På senare tid hade han dock anslutit sig till – enligt El País korrespondent – Guillermo Fariñas (han som hungerstrejkade för ett år sedan uppmärksammas över hela världen, dvs USA och EU) och "Enade antitotalitära pol". Den 5 maj deltog Milián i ett möte i Vidalparken och anhölls för störande av ordningen men släpptes efter några timmar. Dagen därpå kom han till sjukhuset med svårt buksmärter, och dog 8 maj.

Den kända kören av USA-agenter talade om ett "politiskt mord, som inte skulle förbli ostraffat". Men denna gång dog historien ganska fort, kanske var den för skruvad. Men egentligen var den som de flesta andra som lett till allmän upprördhet och använts som förevändning för sanktioner och program för regimskifte.